

CĂLIN TORSAN
PRIETEN
CU UMBRA

Cu ilustrații de Daniel Ionescu

POLIROM
2021

Ca să nu mai lungească seara ce și-așa se întinsese mult, băiatul potrivi o minciună nevinovată, doar pentru a nu mai trăgăna discuția. Așa că răspunse foarte sigur pe el, având în glas strălucirea domoală a clopoțeilor ce însoțesc întotdeauna cuvintele adevărului:

— M-a adus domnul Aahil, tatăl lui Imran. Cu mașina. Când am văzut că stația era pustie și am bănuț că s-a petrecut ceva prin oraș, m-am întors repede la ei acasă. Era singurul lucru pe care-l puteam face, mai ales că mi se descărcase telefonul. Iar dumnealui a fost foarte amabil și m-a lăsat chiar în parcare blocului.

— Ai avut noroc cu obiceiul musulmanilor de-a nu bea niciodată alcool. Păi, dacă Imran m-ar fi sunat pe mine într-o situație asemănătoare, risca să mă prindă cu berea în față, urmărind vreun meci la televizor. Bine că te-ai descurcat așa! A fost greșeala mea că nu te-am prevenit despre modificările de traseu. Altfel, n-aveai nici o treabă să circuli cu STB-ul. Toate cursele pentru cartierul nostru au avut oprire specială la Hanul lui Manuc, ți-ar fi fost la îndemână. Parcă ziceai că Imran stă pe lângă Piața Unirii, nu-i așa?

— Da, tată. Chiar acolo. Pe malul Dâmboviței.

— Ei, vezi? Dacă nu eram eu căscat, ți-ar fi venit la fix să iei autobuzul de unde ți-am spus. Acum fugi la duș și du-te la culcare, că s-a făcut târziu. Să nu uit să-i trimit mâine un mesaj de mulțumire domnului Aahil. Ar fi frumos din partea mea, s-a comportat foarte generos. Poate îmi mai aduci și tu aminte, te rog. Să-i scriu acum, parcă mă tem să nu-l deranjez. S-a făcut foarte târziu. Poate că omul s-a și culcat.

„Ei, dragă Nimo, iată ce pățești dacă umbli cu cioara vopsită. Se scurg vopselele de pe ea și rămâi în mână cu porumbelul care ți-a părăsit gura. Ce-mi trebuia să-l mint pe tata? Tocmai pe el, căruia nu i-am ascuns niciodată adevărul! Nici măcar atunci când am luat doiul la istorie, fiindcă pierdusem vremea pe YouTube cu postări despre mișcările pieselor la șah. În loc de anii importanți din trecutul țării, eu aveam în cap doar denumirile careurilor de pe tabla cu pătrățele: d1, a3, c5. Când doamna profesoară m-a întrebat despre apărarea dacilor împotriva invaziei romane, apoi despre numărul zilelor de sărbătoare hotărâte de împăratul Traian, pe tot cuprinsul imperiului, ca răsplată pentru triumful legiunilor sale în Dacia, eu i-aș fi povestit mai bine despre traseele în diagonală ale nebunilor și despre trapul în formă de L al cailor. Am cam încurcat lucrurile la oră... Și poate că i-am părut doamnei obraznic atunci când am răspuns că strămoșii noștri, dacii, s-au deplasat spre inamic (deci tot către strămoșii noștri, dar ceilalți, romanii) într-o mișcare oblică, îndemnându-și cavaleria să facă trei salturi înainte și încă unul în lateral. Ca la șah. Când am mai scos pe gură și trăsnaia despre rocada lui Decebal, făcută lângă turele de la Sarmizegetusa, profa mi-a zis că reinventez istoria Daciei Felix și că nu înțelege nimic din gogoșile pe care i le torn fără oprire. Mi-a mai mărturisit că nu pricepe deloc ce literă L ar fi influențat galopul cailor dacici, fiind totuși sigură că voi recunoaște, în carnetul de note, gâtul de lebădă al unei anumite cifre care-mi va răsplăti născocirile. Iar tata, bietul de el, nu m-a certat deloc pentru asta. Ba chiar în aceeași seară m-a învățat și mai multe despre șah,

ca să-mi mențină vie curiozitatea. M-a încurajat atunci, spunându-mi că nu-i deloc un lucru rău să-ți urmezi pasiunile, fiindcă ele izvorăsc din inimă. Și că pe Decebal îl voi putea găsi oricând, gata să-mi fie la dispoziție în manualul de istorie, ca orice alt lucru ce ține de trecut. Iar acum eu, ca un Pinocchio nenorocit, ca un năsos al năsoșilor și un mincinos de frunte, iată, îmi bat joc tocmai de maestrul Geppetto, de cel care mi-a dat viață. Totuși, stând să mă gândesc mai bine, dacă i-aș fi zis tatei poveștile cu statui și cursa făcută călare până acasă, nu m-ar fi privit oare ca pe cel mai nou star din industria balivernelor? Of, ce situație încâlcită! Aproape fără ieșire... Cum o voi scoate până la urmă la capăt? Fiindcă tata o să-l sune mâine pe domnul Aahil – sau o să-i trimită un mesaj –, iar el va fi foarte surprins să afle că fiul său umblă cu un băiat care le înflorește mai ceva decât bobocii și petalele din rețeta Rooh Afza. Poate chiar îi va interzice lui Imran să mai fie prieten cu mine, ca să nu se molipsească de obiceiul meu de-a minți.“

Luat de gânduri sub biciul moale al dușului fierbinte, Nimo nu mai ținuse cont că baia nu era doar pentru el.

— Gata, copile? Stai de mai bine de-un sfert de oră în cadă, iar mâine ne sculăm devreme. Dă-mi și mie voie să intru, ca să mă pregătesc de culcare.

— Scuze, tată, ies chiar acum! M-am spălat și pe cap, de-aia a durat așa mult.

Câtă vreme bărbatul și-a făcut toaleta de seară, Nimo și-a pregătit ghiozdanul pentru a doua zi, întinzându-și apoi așternuturile de pat. Abia ce-și trăsesese pijamaua pe el, când bunicul cel zăpăcit își făcu din nou apariția.

Printr-un semn scurt, îl îndemnă să-și țină emoția în frâu (fiindcă tot călărise mai devreme), să tacă din gură și să nu-l dea de gol în fața lui Hector. După aceea, îi șopti repezit:

— Hai c-o rezolvăm imediat cu tata și cu domnul Aahil, ca să n-apuce să-l sune mâine pe omul ăla.

— Bine, dar cum? Și de unde naiba mai știi și despre treaba asta?

— Vorbește mai încet, nepoate... Vrei sau nu să scăpăm basma curată? Dacă vrei, atunci fă cum îți spun. Și cum să nu știu despre problema ta, din moment ce locuiesc în camera alăturată? Iar asta nu de-o zi sau două, băiete, ci de câteva zeci bune de ani.

— Acum chiar că nu mai înțeleg nimic... Până la urmă, unde locuiești de fapt? Aici, la noi? Și-atunci cum rămâne cu soclul din Piața Universității? Aveam impresia că acolo dormi noaptea.

— E mai complicat să-ți explic acum. Și nici nu-i timp pentru asta. Ia-o deocamdată așa, că a fi statuie este doar un fel de job al meu. De-acolo, de sus, mă fac folositor societății, adică tuturor celorlalți bucureșteni. Sper că te-a învățat Hector, până la vârsta asta, că nu poți face nimic singur pe lume. Că suntem legați unul de altul prin fire nevăzute și că le suntem datori cetățenilor din jur. Unul coace pâinea mâncată de cizmarul care îl încălță. Altul scrie povești cu stilourile fabricate de tatăl copiilor ce le vor citi. Înțelegi? Toți împreună! Suntem doar ceea ce cred ceilalți despre noi. Nu poți fi singur pe Pământ. Totuși, rufele de-acasă am preferat să mi le spăl mereu în

familie. Tocmai de-aia sunt acum aici, lângă tine, în loc să sforăi ușurel printre visele mele mărunte. Ca să facem curat printre încurcăturile tale. Dar iarăși vorbesc prea mult... Ne mai lămurim noi pe viitor despre toate astea, iar acum te rog să fim eficienți: vezi că voi suna imediat la sonerie, așa că tu fă pe nevinovatul și mai caută-ți ceva de lucru prin cameră.

Într-adevăr, plăsmuirea cu mustăți dispăru tot așa de brusc și de misterios precum apăruse. După nici un minut, exact cum îi spusese copilului, se auzi țârâind soneria de la intrare. Nimo fugi iute în dreptul băii:

— Tată, sună cineva la ușă!

— Ce spui, băiete?

— Sună cineva la intrare!

— La ora asta? Bine, vin imediat să deschid.

Hector ieși din baie, ștergându-și energic părul proaspăt spălat. Privi prin vizor și descuie. După cum fusese sfătuit, Nimo se retrase în cameră, însă nu căutând să-și umple timpul cu ceva, ci trăgând cu urechea la ce se întâmpla în holul de la intrare. Nu putea desluși mai nimic, însă îl auzea pe Hector discutând cu cineva. Dialogul nu continuă prea mult, apoi își auzi clar tatăl cum salută la despărțire, încuind ușa cu cheia.

Când ieși din dormitor pentru a-i spune noapte bună, Nimo îl întrebă nepăsător despre scurta vizită nocturnă.

— N-o să-ți vină să crezi, spuse Hector, dar era chiar domnul Aahil. Ți-a adus astea, fiindcă le uitaseși la ei acasă. S-a gândit că poate vei avea nevoie de ele mâine. Fii și tu mai grijuliu cu lucrurile tale, băiete! Căci altfel, uite, pui oamenii cu bun-simț să facă drumuri în plus prin oraș. Și

la ore nepotrivite. Oricum, a fost foarte amabil tatăl lui Imran. Jos pălăria!

Părintele îi puse în brațe... caietele pe care Nimo abia ce și le ordonase mai devreme. Atunci când bunicul apăruse în camera lui, maculatoarele erau aranjate pe colțul mesei unde își făcea temele, urmând să ia calea stomacului înfometat al ghiozdanului ce nu-și luase cina. Sigur, nu-i ajungeau nici pe-o măsea, căci atunci când clănțănea de foame din zecile de dințișori ai fermoarului, rucsacul nu se putea sătura cu numai trei caiete subțirele, ci se apuca să înghită în neștire, ca un balaur turbat din basme. Unul pe care nici un ministru al educației nu reușise să-l potolească în ultimii ani, astfel ca umerii copiilor să nu se mai îndoiaie sub atâta greutate. Așa încât pofta acelei bestii mereu nesătule era domolită cu manuale, cu dicționare pentru orele de limbi străine, cu ustensile de scris sau de măsurat și liniat, uneori cu vopselele pentru desen, cu echipamentul sportiv, cu sandvi-ciuri, o sticlă cu apă și întotdeauna cu încărcătorul pentru telefonul mobil. Poate că motivul pentru care Hector îi învelea pachetul cu mâncare mai întâi în șervețele, iar apoi într-o pungă din plastic fixată cu elastic era doar teama de apetitul exagerat al ghiozdanului pictat cu mutra simpatică a lui SpongeBob Pantaloni Pătrați. Se temea ca ghiozdanul să nu se dea și la mâncarea copilului.

Așadar, bunicul îi furase caietele de sub nas și le folosisese ca momeală pentru Hector, căruia i se arătase sub chipul domnului Aahil. În felul acesta, nu mai avea rost să-i mulțumească sirianului a doua zi că-l adusese pe Nimo